

Ifjúsági Világtalálkozó

Szent János Pál pápa, akinek különös bizalma volt a fiatalokban, harminc éve kezdeményezte, hogy rendezzenek világtalálkozót keresztény fiatalok - a fiatalok számára. Évről évre egy ünnepet, ahol ragyog az öröm és a reménység. János Pál pápa igen sok olyan dolgot indított útjára, amely meghívás és bátorítás volt az emberiségnek, különösen a fiataloknak. A 80-as években igen sokan érezték úgy, hogy a Keleten uralkodó kommunizmus is, de a Nyugaton egyre nagyobb teret hódító vad liberalizmus is zsákutca. Bennünket még igyekeztek lelkesíteni, hogy ha jó KISZ-esek lennénk, eljuthatnánk a VIT-re, a Világifjúsági Találkozóra - de az már épp kifulladásban volt. Ekkor indította a nagy pápa ezt a kezdeményezését, amelyet idén első ízben rendezték az Ő hazájában, Lengyelországban. Ferenc pápa így szólította meg a közel egymillió fiatal:

„Kedves fiatalok, szép délutánt kívánok Nektek! Végre találkozunk! Köszönöm ezt a meleg fogadtatást! Köszönetet mondok mindazoknak, akik lehetővé tették, hogy ma itt ünnepelhessük a hitünket. Szeretnék külön köszönetet mondani szülőföldjén Szent II. János Pál pápának, aki megálmodta és elindította ezeket a találkozókat. Ő kísért minket az égből, látja a sok fiatal, akik eljöttek, hogy ünnepeljék Jézust, aki köztünk él!

Kedves fiatalok, nincs szebb do-

log, mint szemlélni azt az odaadást, amellyel sok fiatal éli az életet. Amikor Jézus megérinti egy fiatal fiú vagy lány szívét, az valóban hatalmas tettekre lesz képes. Lelkesítő hallani őket, amikor megosztják az álmaikat, a kérdéseiket és azt a vágyukat, hogy szembeszálljanak mindazokkal, akik azt mondják: „Semmit sem lehet megváltoztatni.” Nem, a fiataloknak van erejük, hogy megváltoztassák a dolgokat. Igen!

Egy másik dolgot is szeretnék megvallani nektek, amit ezekben az években tanultam. Senkit sem szeretnék megbántani, de fájdalmas olyan fiatalokat látnom, akik idő előtt „nyugdíjba vonulnak” látszanak. Olyan fiatalok, akik huszonevesen „bedobják a törölközőt”, még mielőtt elkezdődött volna a meccs. Akik feladják, még mielőtt elkezdtek volna játszani.

Jézus tüzet gyújt bennünk, hogy ne elégedjünk meg a kevéssel, hogy a legjobbat adjuk magunkból. Segít, hogy felkeljünk, amikor vesztesnek érezzük magunkat! „De, én gyenge vagyok, elbukom, igyekszem, de nagyon sokszor elesem.” A hegyivadászok Argentínában ezt éneklik: „Nem az a fontos, hogy ne ess el, hanem, hogy ne maradj elesve!” Ha gyenge vagy, ha elesel, nézz fel egy kicsit: ott van Jézus kinyújtott keze, ő azt mondja neked: „Kelj fel, gyere velem!” „És ha újból elesem?” Akkor is! „És ha azután is?” Akkor is! Jézus mindig kinyújtott kézzel vár,

hogy felemeljen!

Az ifjúsági világtalálkozónak ezekben a napjaiban Jézus szeretne belépni a házukba: a te házádba, az enyémbé is, valamennyiünk szívébe. Ő látja a gondjainkat, és szeretné, ha ezek a napok az övéi lennének, ha arra szánnánk, hogy meghallgassuk egymást, és befogadnánk őt azokban, akikkel együtt vagyunk. És aki befogadja Jézust, megtanul úgy szeretni, ahogyan Ő szeret. Mert a boldogság az irgalmasságban csírázik ki és hoz virágot. Az Ő meghívása, az ő kalandja: az irgalmasság. Az irgalmasságnak mindig fiatalos arca van, mint a názáreti Máriának, aki belevetette magát az irgalmasság kalandjába, ezért mondja őt boldognak minden nemzedék, ezért nevezzük őt az „Irgalmasság Anyjának”.

Kérjük az Urat: Vezess minket, hogy segítsük a szegényt, aki elhagyatva érzi magát, aki nem látja többé életének értelmét! Segíts, hogy kísérjük azokat, akik nem ismernek téged, és mondjuk ki előttük lassan és nagy tisztelettel a Te nevedet, a mi hitünk okát. Ösztönözz minket, hogy meghallgassuk azokat, akiket nem értünk. Segíts minket, hogy tekintetünket fordítsuk a nagyszüleinkre, hogy tanuljunk az ő bölcsességükből! Itt vagyunk, Urunk! Szeretnénk befogadni Téged ezen az ifjúsági világtalálkozón, hogy életünk legyen egy vallomás a teljes életéről és irgalmasságról! Ámen.”